

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 3. Prima S. Augustini contra Pelagianos scripta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

Sæculum V. & querelis, in populum sparsis, aggredi
A.C. 412. ausi sunt.

S. Augustinus huic Concilio Cartha-
 ginensi non interfuerat, nec statim Pela-
 gianos calamo insectari placuit, sed tam
Retract. II. ipse, quam alii Episcopi Catholici eos in
c. 23. Concionibus, & colloquiis familiaribus
Serm. 170. impugnabant. Plures S. Augustini Ser-
174. 175. mones nobis supersunt, ubi hanc mate-
 riam tractat, & gregem suum hortatur,
 ut antiquæ Ecclesiæ Doctrinæ firmiter
Serm. 176. inhæreat. Speciatim dari peccatum ori-
c. 2. ginale defendit, & parvulos baptizandi
 necessitatem; *quilibet vestrum*, inquit,
pro illis loquatur, qui ipsi loqui non pos-
sunt. Episcopis patrimonium pauperum
 commendatur, quanto magis eorum Salu-
 ti invigilent? Nihilominus eodem ad-
de gest. Pel. huc anno 412. contra eosdem scribere
t. II. n. 25. coepit, nam Marcellinus Tribunus, qui
 Carthagine versabatur, quotidianis eo-
 rum disputationibus fatigatus, S. Augu-
 stinum per epistolas consulebat; hinc per-
 motus est, ut de his quæstionibus, & im-
 primis de Baptismo parvulorum ad eum
 epistolas scriberet.

§. III.

*Prima S. Augustini contra Pelagianos
 scripta.*

Retract. II. Ut igitur S. Augustinus precibus Mar-
c. 33. cellini, & muneri suo Sacerdotali sa-
 tisfa-

tisfaceret, duos scripsit libros, & ad eun-
dem direxit, quibus titulus est: *de meri-* Sæculum V.
A.C. 412.

to peccatorum, & eorum remissione, alias:
de Baptismo parvulorum. In primo pro-
bat, hominem non naturæ necessitate,
sed merito peccati factum fuisse morti
subjectum. Adami peccato omnem
ejus posteritatem involutam, atque ea
de causa Parvulos baptizari, ut eis pec-
catum originale remittatur. In libro
secundo, initio ostendit, hominem in hac
vita posse per Dei Gratiā, & liberum
suum arbitrium sine peccato esse; secun-
do loco docet, neminem in hac vita sim-
pliciter, & absolute sine peccato existere,
cum nemo sit, cui non necesse sit dicere:
dimitte nobis peccata nostra. Tertio, ideo
neminem a peccato liberum esse, quia id
nemo tanto conatu vult, quanto debet.
Tandem nullum hominem, solo Jesu
Christo excepto, aut esse, aut fuisse, aut
sine peccato unquam futurum. (*) Pau-
cos post dies, quam hos duos libros ab-
solvisset, Lib. III. de
pecc. mor.
init.

Nn 4

(*) Nota, ab Anonymo I. hic adjecta, est
memorata digna, cujus substantiam latine red-
dam. Initio dicit, si quid ex SS. Patribus afferatur
excerptum, quod Ecclesiæ opinioni adversari vi-
detur, oportere, ut S. Pater explicetur, & cum
opinionem Ecclesiæ concilietur, aut, si conciliari
non possit, monendum esse lectorem, Ecclesiam
in hoc puncto hujus S. Patris opinionem non
fuisse

Sæculum V.
A.C. 412.

solvisset, ad ejus manus delatæ sunt Pelagi expositiones in S. Paulum, in quibus novum argumentum contra peccatum originale, quod Pelagius, velut ex mente alterius loquens, proponebat, invenit; dicebat enim: *si peccatum Adami nocet, non peccantibus, etiam Justitia Jesu Christi prodest, non credentibus.* Hæc obiectio, non prævisa, S. Augustino occasionem præbuit, ut his duobus libris epistolam

fuisse amplexam. Deinde ostendit, si in hoc S. Augustini loco peccatum ad solum actuale, & personale restringatur, non esse verum, solum Jesum Christum sine peccato extitisse, cum Ecclesia teneat, sicut Concilium Tridentinum declarat,

Sess. 3.
can. 23.

S. Virginem ab omni peccato actuali fuisse præservatam. Si vero peccatum latissime accipiat, prout tam peccatum originale, quam actuale complectitur, tunc dicendo, solum Jesum Christum sine peccato fuisse, insinuari, Sanctam Virginem peccatum originale contraxisse, quod opinionem ferme omnium Fidelium, & judicio Ecclesie refragatur. Verum est, inquit ulterius Anonymus noster: S. Augustinum dixisse, solum Jesum Christum sine peccato natum, & sine peccato vitam transgisse, imo fateor, quod hoc punctum articulum fidei esse dicat: *teneamus ergo indeclinabilem Fidei Confessionem. Solus unus est, qui sine peccato natus est, in similitudinem carnis peccati, sine peccato vixit inter aliena peccata, sine peccato mortuus est, propter nostra peccata.* At quo vehementius S. Augustinus sensum suum

expressit,

ad Marcellinum, seu potius tertium li. ^{Sæculum V.}
 brum adderet, in quo docet, quomodo ^{A.C. 412.}
 infantes Fidelibus accenseantur, eisque
 fides eorum, a quibus ad Baptismum præ-
 sentantur, proſit. In his tribus libris S. *II. Retraſſ.*
 Auguſtino viſum, adhucdum novorum *c. 33.*
 Hæreticorum nomina reticenda, quod
 ſperaret, ſic facilius corrigendos; imo
 cum in libro tertio neceſſe eſſet, Pela-
 gium nominare, aliquam laudem addidit,
 quia nonnulli bonam ejus vitam jacta-
 bant. Eodem tempore non nemo S. Au- *ep. 139. ad*
 guſtini amicus, cui nomen Honoratus, ad *Marcell. n. 3.*
 eum *II. Retraſſ.*
 N n 5 *c. 36.*

expreſſit, eo magis explicatione indiget, & quod
 nimium probaret, indicat, ipſum verba ſua in
 omni rigore accipi noluiſſe. Quis enim credat,
 Sanctum Patrem pro articulo fidei habuiſſe S. Vir-
 ginem conceptam, & natam fuiſſe cum macula
 peccati originalis, atque peccata actualia commi-
 ſiſſe? quis credat S. Patrem hic docere, quod ali-
 bi negavit? quippe contra Pelagium affirmans,
 nullum hominem ſine peccato vixiſſe, expreſſe
 S. Virginem excipit, dicens, nolle ſe de ipſa
 mentionem fieri, quoties de peccato quæſtio
 eſt, propter honorem Filii ejus. Ibi quidem S.
 Pater ſolum de peccato actuali loquitur, ſed ver-
 bis illimitatis, & ratio, quam aſſert, tam contra
 peccatum originale, quam actuale pugnat. Igitur
 dicendum, S. Auguſtini mentem fuiſſe exemptio-
 nem a peccato tam originali, quam actuali Jeſu
 Chriſto ſoli competere de jure, & ſi quibusdam
 aliis conceſſa, id privilegio, & Gratia factum.

Saculum V. eum ex urbe Carthagine quinque ex Sacra
A.C. 412. Scriptura quæstiones misit, rogans, ut res-
 ponderet. S. Augustinus, novam Hære-
 sin orientem dolens, motu proprio se-
 tam quæstionem de Gratia novi Testa-
 menti adjecit, & tractatum dogmaticum
 composuit, dictas quoque quæstiones
 quinque continentem; occasione qua-
 stionis primæ totum Psalmum 21. expli-
 cavit. Hic tractatus inter epistolas ejus
 locum habet.

ep. 140. al.
 220. ad Ho-
 nor.

Marcellinus Tribunus, acceptis de
II. Retract. merito peccati libris, ad S. Augustinum
 6.37. scripsit, mirari se, quod in his libris dice-
 ret; hominem, si vellet, cum auxilio Dei
 posse sine peccato esse, & nihilominus ho-
 minem in hac vita nec fuisse, nec esse,
 nec unquam tantæ perfectionis futurum.
*Quomodo, inquiebat: rem esse possibilem
 affirmas, cujus nullum exstat exemplum?*
 Ut huic quæstioni responderet, S. Augu-
 stinus scripsit librum de Spiritu, & li-
 tera, ubi illum Apostoli textum expli-
 cat: *Littera occidit, Spiritus autem vi-*
 2. Cor. 3, 6. *vificat.* Hic adversus Gratia inimicos
 acriter pugnat, & primo demonstrat, per
 plura exempla, dari res posibles, quæ
 nunquam extiterunt; explicat deinde,
 in quo consistat Dei auxilium, quod no-
 bis ad bene agendum tribuit. Lex, quæ
 agenda docet, non sufficit, quamvis bona
 sit, & Sancta, imo se sola nocentiores red-
 dit,

dit, dum obligationem nostram cognos-
cimus, & satisfacere non valemus. Igi-
tur necesse est, ut a Spiritu juvemur, qui
Gratiam in corda nostra effundit, & facit
nos amare, & agere bonum, quod nobis
præcipitur.

Sæculum V.
A.C. 412.

§. IV.

Leges Honorii pro Ecclesia.

Delagiani Doctrinam Joviniani reduce-
re accusabantur, atque omnino cum
eo consentiebant in dogmate de impe-
cabilitate, nempe hominem semel per
Baptismum justificatum, in iustitia per-
severare posse, si sibi caveret, & ex con-
sequenti absque peccato vivere. Id for-
te Episcoporum zelum adversus Jovina-
num, viginti duobus post ejus condemna-
tionem annis, resuscitavit; quippe Le-
gem Honorii invenimus, sexta Martii, eo-
dem anno 412. datam, in qua dicitur;
Episcopos querelas movisse, quod Jovina-
nus Romæ extra urbis muros sacrilegos
conventus ageret, quapropter Imperato-
rem jussisse ipsum comprehendi, plumba-
tis cædi, & cum complicibus in exilium
perpetuum deportari, ipsum quidem in
Insulam Boam, & alios, quocunque visum
fuisset Felici Præfecto, ad quem lex dire-
cta est, ita tamen, ut singuli in Insulas
separatas mitterentur. Insula Boa haud
procul littoribus Dalmatiæ sita. Forte
Episco-

Hier. in Pel.
Dial. 3. init.
Sup. l. XIX.
§. 19. L. 53.
C. Theod. de
hær.